

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v bestih izdanih ob **torških, četverkih in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . . . 3.— . . . 4.50 za pol leta . . . 6.— . . . 9.— za vse leto . . . 12.— . . . 18.—
Naročnine je plačevati naprej na naročbo brez priložene naročnine se sprava ne ozira.
Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč. izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema **upravištvu** ulica Molino piccolo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprta reklamacija se sprejema po pošti.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„7 edinost je moč“.

Do 7. aprila še

se vsprejemajo prijave o nezakonitostih, ki so se godile povodom državnoborskih volitev. Komur je kaj znanega, naj se oglasi v „Del. podp. društvu“ (Via Molin Piccolo št. 1) od 10—1. in od 4—7.

I giovani preti italiani.

Ljubljanski „Slovenec“ je priobčil članek, poslan mu iz Primorske pod gorenjim naslovom. Mi smo radi ponatisnili ta članek, ker je simptomatičen in značilen za preobrat, ki se je izvršil v nazorih med neitalijansko duhovščino na Primorskem o — postopanju tovarišev italijanskega mišljenja.

Želeli bi, da ta članek pazno prečitajo gospodje, ki pokladajo svojo — strast v „Ricercazione“, „Amico“, in pa tudi oni na velečasitem ordinarijatu. Članek se glasi:

„Zdaj, ko so se nekoliko polegli burni valovi volilnega gibanja na Primorskem in osobito v Trstu in okolici, je čas, da razmotrujemo nekatere strani našega javnega življenja. Zbrali so se že državni poslanci na Dunaju in razvidi se, da je skoraj polovica novoizvoljenih. Stara močna združena nemška levica žaluje skrčena in brez pomena — sic transit gloria — ji doni na uho od vseh strani. Temeljito so se izpremenile tudi razmere na Primorskem, oziroma v Trstu, odkar se je progressova stranka odločila, z vsemi, tudi nedovoljenimi sredstvi poseči v volilno borbo in vse prevreči. V mestni zbor je poslala 48 čistih rudečkarjev; takozvana konservativna laška stranka je izginila kakor kafra, saj se bistveno tudi ni ločila od liberalne italijanske stranke. Na Dunaj je poslala same čiste iredentovce; celo Nabergoj je propadel.

Če se govori o konservativcih, se misli najpoprej na duhovski stan; in ti naši italijanski duhovniki so pa tudi redke prikazni. Ti so si ustvarili „L'Amico“ in se zbrali okolu njega, pa so popolnem istih nazorov gledé narodnosti, kakor italijanski liberalci. Ta list siplje istotako svoje

psovke na naše slovenske voditelje kakor „Piccolo“.

Višji škofje in škofje avstrijski so vernikom svojim izdali pastirski list, ki pravi med drugim: „Za srečen razvoj narodov našega cesarstva potrebujemo narodnega in socialnega miru. Vsaki narod ima natorno in zgodovinsko pravico do tega, da goji in razvija svojo narodno življenje; nobeden narod pa ne sme nikdar segati v zahtevah tako daleč, da bi žalil pravice druge narodnosti, ki živi zraven njega in z njim, in da bi vsled tega trpele velike in splošne koristi celega cesarstva“.

Dalje pravi pastirski list: „Ljubezen do lastne narodnosti bode torej vedno združena s pravičnostjo nasproti drugim narodom, združena s tesnim oklepanjem cesarstva, z nespremenljivo ljubeznijo in zvestobo do našega vladarja, kateremu je mirni razvoj edina skrb, edina sreča. Ako se pa ljubezen do lastnega naroda sprevača v narodno sebičnost, ako se stavijo tirjatve, ki žalijo enakopravne narode v njihovih pravicah; ako se oznanjujejo načela, ki spravljajo v nevarnost edinost in moč države ter žalijo zvestobo do vzvišene vladarske hiše: tedaj pač ni mogoče napraviti toplo zaželjenega miru med avstrijskimi narodi; tedaj bo kazal državni zbor svetu žalostni prizor strastnih narodnostnih bojov. Vaši škofje žele pregorede, da se ta nesrečni boj že vendar enkrat konča; zakaj vsled viharjev narodnih strasti mora trpeti tudi versko življenje in krščanska čednost, ljubezen do cerkve in spoštovanje vsake oblasti.

Ta pastirski list je podpisal tudi tržaško-koperski škof in čitali so ga tako italijanski duhovniki in verniki v svojem materinem jeziku.

Vedenje nekaterih italijanskih duhovnikov pa popolno nasprotuje tem zlatim naukom, katere mora priznati vsaki trezni državljani. V prvi vrsti bi bili poklicani duhovniki, da širijo Kristusov nauk, da smo pred Bogom vsi jednaki. Nekateri italijanski duhovniki, posebno pa mlajši, pa nimajo niti pojma o tem lepem krščanskem nauku. Že pred tisoč leti sta se sv. Ciril in Metod na svojem potu

ozi, raste in gine z neprestano gibčnostjo kakor svetla, neprijemljiva kaša, tako, da se človek sam ne spozna pred določenim premerom. Šele o bilanci se izve, kako so stvari, je-li leto, ki dobro kaže, v istini take.

Bilanca se napravlja navadno proti koncu decembra, o božiču ali o novem letu. Ker je treba dodati za to več delavnih ur, delati se more večkrat pozno v noč. Vsa hiša je na nogah. Zdi se, kakor bi se svetilnice, ki goré še dolgo po zatvorjenju pisarn, udeleževale prazničnega sijaja, ki ta zadnji teden leta viada v rodbinskem naročju. Vsakdo, doli do poslednjega služabnika, se zanima za izid bilance. Saj so vendar od te pomenljive številke zavisne doklade in darila! Zato tisti čas, ko se vrše računi z ogromnimi svotami bogate tvornice, žene, otroci in stariši nameščencev, stanujoči v petem nadstropju ali v malih bivališčih zunaj nasipov, ne govore o drugem kakor o bilanci, ker bodo čutili njen izid tudi oni, in sicer vsled siloma podvojene štedljivosti, ali pa vsled dolgo odlašane nakupe kakove gospodarske stvari, katerega je slednjič omogočilo darilo.

Pri Fromont mlajšem & Rislerju staršem je ta čas Žiga Planus hišni bog in mala pregraja

v Rim 867. leta morala v Benetkah pripraviti s tedanjim vladikom, ki je trdil, da se krščanska vera sme oznanjati samo v treh jezikih: v latinskem, grškem in hebrejskem.

Slovanska apostola sta trdila odločno, da je tudi slovanski jezik sposoben za to. Nestrpnost italijanskih duhovnikov do slovenskega naroda in jezika pa je vskipela tukaj na Primorskem tako daleč, da je pred par leti — ne spominjam se, da bi bil Vaš cenjeni list takrat omenil ta senzacijski dogodek — da je ob pogrebu slovenskega kateheta pri izprevodu službujoč mlad duhovnik, zaslišavši glasove slovenske pesmi v veži, iz vrste svojih duhovnih tovarišev skočil in pridvil v vežo prepovedovat slovensko nagrobnico. Morda se še v vsej Avstriji ni pripetil tak slučaj narodne nestrpnosti od strani katerega duhovna do druge narodnosti. (Zvršetak pride).

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 6. aprila 1897.

Kriza je rešena! Kriza je rešena! Badeni ostane in žujim tudi ves kabinet! Vse kaže, da je sreča še vedno na strani grofa Badenija! Bodoča večina bode taka, kakoršne si je želel ministerski predsednik: liberalni veleposestniki iz Češke so vstopili v novo večino. Večina bode torej sestavljena: iz Mladočehov, Poljakov, Slovanske krščanske narodne zveze, lib. veleposestva češkega, konservativnega plemstva, Romunov in Srbov. Katoliška ljudska stranka torej ni došla v kombinacijo, kakor se je mislilo še včeraj. Sicer pa bode ta skupina gojila dobre odnošaje do vlade, kakor je gotovo, da bodo češki in poljski socialisti ter pristaši Stojalowskega podpirali vlado ob vprašanjih narodne enakopravnosti. — Poročevalec „Mattina“ uvršča tudi Italijane v večino, toda uredništvo je bilo toliko previdno, da je postavilo poleg pomembne „?“. — Zadoščanjem pa moramo pozdraviti dejstvo, da je definitivno pogažena in potisajena v opozicijo nemško-liberalna stranka, ta zli duh naše države.

njegovo svetišče, v katerem stoje na straži vsi komiji. V tihoti počivajoče tvornice šumé pri obračanju težki listi velikih knjig, ako na glas zaklicano ime provzročí iskanje v drugih imenikih. Peresa škripljejo. Stari blagajnik je videti sredi svojega štaba grozen, dela mu je čez glavo. Tam pa tam ustopi Fromont mlajši, z rokavicami, smotko v zobeh, baš pripravljen, da sede v voz. Počasi se približa po prstih ter se nagne preko pregraje:

„No... kako je?“

Žiga mrmra nekaj in mladi šef odhaja zopet, ne da bi se upal še kaj vprašati. Z blagajnikovega obraza je uganil, da ne izve nič dobrega.

In res od časov revolucije, ko so se ljudje bili po tvorniških dvoriščih, še nikdar ni bilo pri Fromontovih take slabe bilance. Dohodki in stroški so bili jednaki. Trgovski izdatki so požrli ves zaslužek, vrhu tega pa je bil Fromont mlajši blagajnici dolžan še znatne svote. Le videti je treba potrti obraz starega Planusa, ko je dne 31. decembra stopal gori k Georgesu, da mu predloži sklep računov.

Georges se ni zmenil dosti za to, češ, sčasoma bode že boljše.

(Pride še.)

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši.

ROMAN.

— Francoski spisal Alphonse Daudet, preložil Al. B. —

Da bi kupili selski dvorec? Zato še ni bilo sredstev.

Res, da je imela ljubimca, ki bi bil željno ustregel tej novi zahtevi, a selski dvorec se ne da skriti kakor zapestnica ali kašmirski šal. Soprog je moral sam vsprejeti darilo. To je bilo težavno, a pri Rislerju se lahko poskusi.

Da si najprej uglađi pota, je govorila neprestano o majhnem, ne predragem letovišču blizu Pariza. Risler je poslušal smehljaje se. Misli je na visoko travo, na sadne vrte polne lepega sadja: morila ga je že potreba posestva, ki nastane z imetjem vred. A, ker je bil previden, je odgovoril: „Bodemo videli... bodemo videli... Čakajmo konec leta“.

Konec leta, to je bilanca.

Bilanca!

To je tista čarobna beseda! Vse leto se dela in dela v vrtincu opravil. Denar pribaja, odhaja, se taklja, množi, razpršuje in tvrdke imetje se širi

„Auf dem Boden der Verfassung“. Nekaj let je že tega, odkar je neki poslanec — če se ne motimo, bil je to neki člen veleposestnika moravskega — hotel v državnem zboru avstrijskem podati neko velevažno izjavo. Mož je hotel zatrdati, da je zvest avstrijski ustavi. In tako je začel svojo izjavo: Auf dem Boden der Verfassung stehend (stoječi na podlagi ustave)..... naprej ni šlo, ker ga je menda nekaj tiščalo v grlu. In po kratkem odmoru zopet: Auf dem Boden der Verfassung stehend.... in zopet ni šlo. A ujunčili se je v tretjič: Auf dem Boden der Verfassung stehend.... gorje: tudi sedaj ni mogel povedati, kaj hoče mož prav za prav storiti na podlagi svoje „Verfassung“! Obnemogel pod ogromno nalogo, ki si jo je nadel mož — sél je na svoj stol; neki dunajski list pa je pripomnil zlobno: und er setzte sich nieder auf dem Boden derselben Verfassung.

Ta dogodba nam je prišla v spomin, ko smo čuli zatrdilo naših italijanskih poslancev, da so se po dolgem križanju in blodenju med različni „idejali“ srečno postavili na podlago avstrijske ustave. A godi se jim, kakor se je godilo tistemu veleposestniku iz Moravske. Kakor ni vedel on, kaj naj bi storil s to ustavo, tako ne vedo tudi naši Italijani, kaj prav za prav zahteva avstrijska ustava: enakost vseh državljanov! Ti možje bi se morda celó navduševali za avstrijsko ustavo in za temeljne zakone avstrijske, toda z malim pridržkom, da naj bi se ista ne izvajala tam, kjer hočejo vladati oni. Naša gospóda so skromni in ponižni od sile in tudi pravični, toda vedno le — s pridržki.

Moravski poslanec je sel na podlago ustave, naši mogočnejši pa najbrže kar ležejo nanjo kakor so dolgi in široki, da ne bi bilo videti niti roba od nje, ako bi primorski Slovani hoteli biti toli drzni, da bi zahtevali, naj se ta ustava res izvršuje tudi zanje! Gospóda se delajo tako, kakor da so se sprijaznili z avstrijsko ustavo, le zato, da bi, metaje s tem pesek v oči merodavnim činiteljem, tem laglje odrekli svojim rojakom slovanske krvi — ustavne pravice. Oni hote z Belcebubom izganjati hudiča, z ustavo pobijati ustavo. Klin s klinom, si mislijo gospóda. Vprašanje je seveda drugo, kako dolgo si ohrani efekt ta večna — komedija? Sicer pa je divna stvar ta laška pravičnost — s pridržki!

Za združenje hrvatskih in slovenskih poslancev potegnil se je nastopno tudi goriški „Primorski list“:

„Jugoslovanov je 29, 16 Slovencev, 11 Hrvatov in 2 Srba. Kaj je bolj naravnega, nego, da se združijo v en klub? Ako izvzememo tri slovenske liberalce na Kranjskem in dva Srba iz Dalmacije, so vsi katoliški možje, ne samo po besedah nego tudi po prepričanju. Srba sta pravoslavna. Pustimo jima njiju versko naziranje. Gledé cerkve in šole nam ne besta nasprotovala, kakor tudi mi njima ne, v narodnih prашanjih smo pa jedini. Zato ne najdemo razloga, zakaj bi se ne združili v jeden jugoslovanski klub! Po pravici pravi „Edinost“, da z Laginjem sedi lahko vsakedo. Mi pa pravimo, da tudi z dičnim Biankinijem, pravašom, bi ne bilo sramotno sedeti pri isti mizi.

Gledé slovenskih poslancev smo jedini, — razun, kakor rečeno, treh liberalcev na Kranjskem. To pa ne sme biti drugim ovira združenju. Manjšina se mora vkloniti večini, in ne nasprotno. Slišimo, da heče biti Šuklje voditelj. To pa ne more biti. Voditelj ali prvomestnik kluba mora kazati tudi na zunaj mišljenje klubovo. Če je ogromna večina katoliška, kako naj bode voditelj liberalce? V najskrajnejši sili, bi zamogel biti Šuklje le drugi podpredsednik. Vrhu tega pa mora biti temeljni pogoj za obstoj kluba: „edinost v verskih, šolskih in narodnih vprašanjih, oziroma manjšina se mora v teh treh točkah pokoriti večini.“ Drugače bi bil klub mrtvorojeno dete. Zato vi narodovi izvoljenci iz vseh pokrajin naše lepe katoliške domovine, zjedinite se na podlagi: Vse za vero, dom, cesarja.“

Ta izjava in pa članek, ki ga priobčujemo danes na prvem mestu in ki je bil doposlan „Slovincu“ prav gotovo iz duhovenskih krogov primorskih, pričata, da so se v Primorski jeli bistriti pojmi, da so naši konservativni krogi jeli razumevati

razloge, radi katerih smo bili mi prisiljeni, da smo trdno vztrajali v takozvani in toli razupiti „radikalni“ struji.

Položaj na Kreti. Kakor poročajo z Dunaja, so tamošnji politični krogi prepričani, da je treba smatrati položaj na Vstoku zeló zamotan in to mora vzbujati resnobnih skrbi. Politiški krogi se namreč bojé, da bi v istem trenutku, v katerem bi Grška z orožjem nastopila zoper Turčijo, niti Bolgarska in Srbija ne ostali mirni ter ja nihče ne bi mogel zadržati, da zasedeti one dele turškega ozemlja, kjer bivajo Bolgari, oziroma Srbi.

Poveljniki eskader so dovolili upornikom, da smejo ostaviti utrdbo Akrotiri. Komaj pa so bili uporniki kakih 2000 metrov izven utrdbe, kar jih je napadlo streljanjem kakih 2000 turških baši božukov (nerednih domobrancev), ki so bili prejšnji večer zapustili Kanejo in se namenili v Selin. V bitki je padlo 50 baši-božukov. Evropski vojaki, odposlani, da razorožijo obe stranki, došle so na lice mesta, ko je bil boj dovršen. Baši-božuki so ubogali povelju zapovednikov evropskih čet ter takoj oddali svoje orožje in streljivo.

Pariška „Agence Havas“ poroča o istem dogodku iz Kaneje: Gledé na dogodke pri Akrotiriju, treba je povdariti, da so evropski vojaki nastopili zaradi tega, da storé konec bitki. Bližali so se kraju hitke s par topovi. S pomočjo Tešid-paše posrečilo se jim je razorožiti baši-božuke in jih zavriniti.

Tako govore večerajšnja poročila, današnja pa so veleresnega značaja in bati se je, da smo na pragu velikih, usodnih dogodkov, katerim posledic niti ni možno preračunati danes. Vse vlasti so naročile svojim admiralom naj pričnejo z blokado Pireja, pristanišča blizo glavnega mesta Atene. Odgovor na ta korak vlasti utegne biti ta, da Grška napove vojno Turčiji! V isti hip morajo odstopiti vlasti od blokade Pireja in Krete; kajti, ako bi po napovedbi vojne še vedno ovirale prevažanje vojakov, bi značilo to, da se zaveznice Turčije. Vojna med Turčijo in Grško sama na sebi ne bi delala skrbi Evropi, ampak nevarnost je v tem, da gotovo pade iskra tudi v Makedonijo. V slučaju vojne je ustaja v Makedoniji gotova stvar. Pripravljenim nam je torej biti na jako resne dogodke.

Balkanska zveza. „St. Peterburškija Védomosti“ javlja, da bode veselitam v kratkem predložena pogodba, ki so jo med seboj sklenile Bolgarska, Srbija in Őrnagora. St. Petebursko „Iskustvo“ pa trdi, da se sedaj vršé pogajanja, da bi tudi Grška in Rumunska pristopili v bolgarsko-srbsko-črnogorsko zvezo. Namen tej zvezi da je defenziven in miroljuben.

Različne vesti.

O prvi blamaži italijanskega kluba! Popolnoma v istem zmislu, kakor smo to storili mi, piše tudi „Reichswehr“ v svoji številki od min. petka, kako grozno so se osmešili italijanski poslanci, ko so zahtevali od ministerskega predsednika česa, kar jim grof Baden v prvo ni hotel in v drugo tudi ni mogel dati. Siromaki so menili, da je tudi ministerski svet le društvo progressovcev, in da je tudi Dunaj Trst, kjer delajo progressovci — kar hočejo! Kaj si mora vendar misliti danes to tržaško ljudstvo? To so kričali ob volitvah, da je moral misliti svet, da bodo ti novi poslanci kar góre prenašali gori na Dunaju in da so junaki, ki bodo orjaško roko vihteli svoje kopje ne le nad Slovani, ampak tudi nad vlado. In glej prvo orožje, ki so je vzeli v roko, ti junaki, je bila — heriška palica! Prva pot jim je bila pred — ministerska vrata! Ako so progressovska srca le količkaj pristopna čutu srama, torej mora oblitati rudečica srama vse njih vrste. Mi pa imamo eklantan dokaz o resničnosti naše trditve, da naši Italijani ne znajo stati in svojih lastnih nogah, da so istotako brez veljave kakor ničla, ako ne stoji pred njimi enojka — vladni aparat. To so sami priznali. Radi par borih člančičev so že leteli tožit in beračit. To je že pravi škandal!

„Reichswehr“ od minole sobote je nastopno krenila po prstih to do skrajnosti smešno italijansko gospódo:

„V dodatku k našemu današnjemu zjutranjemu izdanju smo sporočili, da je došla k ministerskemu predsedniku, grofu Badeniju, deputacija iz državnoborskega kluba italijanskega, da se britko pri-

toži proti zlobni, zlobni „Reichswehr“. Dečak „Reichswehr“ je bil zopet enkrat poredea in nespodoben in radi tega naj bi dobil ukor od svojega učitelja — mislili so si Italijani. Tega ne vemo, kaj jim je odgovoril ministerski predsednik, toda to jedno vemo: Ako Italijani žele česa, bi storili dobro, da se obrnejo do nas. Ako jim je kdo dal kak drug naslov za pritožbo, poučil jih je krivo. Za vsa zlodejstva, ki smo jih storili, smo le mi sami prva, druga in tretja instanca. Ali pa je bilo Italijanom le do tega, da bise kazali „velike“ pred Trstom in okolico in njiju — zapovednikom? Slutimo namen, a to nas ne ozlovolja. Sicer pa bi svetovali gospódi od progressa, da pomislijo še jedno. Ako vedo tako natančno, kaj se nam spodobi, zakaj pa nimajo nikakega zmisla za brez-taktnosti, ki jih dela sleheri dan, po jedenkrat in tudi po dvakrat, iredentovsko novinstvo na Primorskem? Najprej naj brzdaajo svoje novinarske vročekrvneže in naj jim nad uredniške mize obesijo avstrijske stenske karte, predno se ogorčajo na našem orgorčenju.

Isti list, v številki od minole nedelje, pa prinaša nastopno izjavo nekega člana „Slovenske krščansko-narodne zveze“: „Veliko veselost je vzbudilo v naših krogih, ko smo izvedeli, kako so šli naši Italijani na — beračenje. Čudno je res, kako tenkočutni in senzitivni so ti gospóde, kadar so na Dunaju. Pri nas na Primorskem niso tako občutljivi — vsaj tedaj ne, kadar morejo zasramovati nas Slované. Naravnost nemogoče je, da bi opisali vse, kar se dogaja v nas. Odličan člen našega kluba bi mogel zapeti pesem o tem. Povodom njegove izvolitve so hodile po mestu goriškem cele tolpe dvoumnih življev, vsklikaje „abbasso“ izvoljencu. Fanatizem po italijanskih agitatorjih najhujškanne množice je tolik, da stariši vspebujujajo celo 4—6letne otroke, da naj kriče Slovanom „abbasso“. V nas je, kakor rečeno, vzbudilo veselost, da se žalijo Italijani in da zatajujo ulogo, ki jo igraajo doma. Na Primorskem jim je stvar povsem drugačna. Seveda, tam so gotovi svoje stvari, ker tam občujejo znjimi v glaje-rokovicah. Na oblastih pa je, da se v resnici cesarju zvesti slovanski življi čuvajo pred terorizmom itanissimov“.

Morali smo zabeležiti ti izjavi o prvi — blamaži italijanskega kluba. Sedaj pa smo radovedni, kako ukrene naša „Triesterica“ gori na visokem sodnem stolu svojem. Gledé druge izjave smo sicer na jasnem tudi mi, da je naš nemški list v popolnem pravu, ako jo prezira ponosno. Saj kar govore Slovani, ni — avstrijsko. Drugačna pa je s prvo izjavo. Menimo namreč, da bi zahtevala že časnikarska dolžnost, da to izjavo ponatisne tudi „Triesterica“, potem ko je toli slastno ponatisnila poročilo iz iste „Reichswehr“ o avdi-jenciji italijanske deputacije pri grofu Badeniju. Ako jej je toli izbornu ugajalo poročilo o prvem „velikem“ činu italijanskega kluba, more nje čitatelje zanimati tudi komentar, ki ga je napisal dunajski list! Ako je „Reichswehr“ veljala v petek za avtoriteto, ne smemo jej tudi v soboto odrekli te avtoritete!

Da vidimo torej, kako jo ukrene „Triester Zeitung“ v svoji vzvišeni modrosti!

Na adresu „Triester Zeitung“. V svoji številki od minole sobote čtamo, da nam je silno zamerila „Triester Zeitung“, ker smo se po svoji dolžnosti uprli neplemenitemu namenu spoštovanega nemškega lista, idočemu za tem, da opere Italijane vsake krivde na sedanjih izgredih v okolici in po Istri. — Opravičujé se, da ona niti ni mislila na izgredé po okolici, ampak le na one v okraju poreškem. Dobro, ostanimo v okraju poreškem! S par besedami je povedano vse, kar se je dogodilo v okraju poreškem. Dne 10. marca je bila volitev za V. kurijo. Tega dne je poreška sodrga napadla hrvatske volilne može. Ker pa je tega dne zmagala italijanska stranka, ni možno teh napadov niti opravičevati z ogorčenjem ali „žalostjo“ Italijanov radi nesreče na volišču, ampak ti napadi so se izvršili le iz objestnosti in sovraštva do Hrvatov. Dne 16. marca se je vršila volitev za IV. kurijo. Tega dne pa so imeli Slovani večino, katera okolost gotovo ni blažino vplivala na čutstvovanje Porečanov. Kmetje so menili, da imajo razloga se bati, da se napadi ponove še v veči meri. Skrb torej za osebno varnost, ob enem pa tudi, in menda še

v veči meri, skrb, da kakoršnikoli dogodki ne preprečijo izvolitve dra. Laginje, je bila Hrvatom povod, da so v velikem številu došli pred Poreč spremljat in čuvat svoje volilne može. O tem, kar se je dogodilo pred Porečem, nočemo govoriti, ker nočemo prejudicirati preisk. sodniku, da si smo precej dobro obveščeni o vsem. Le toliko lahko rečemo, — in to nam gotovo verjame, kdor je imel kedaj posla z našimi nasprotniki, — da Italijani niso držali križem svojih rok. Pa saj zaščita že to rečeno za sodbo, da-li so Italijani res tako nedolžni na izgrelih, kakor bi hotela uveriti svet ljuba „Triesterica“. — Toliko o izgrelih samih. Kar se pa dostaje lekcij, ki nam jih daje „Triesterica“ o „objektivnosti“, o naši „strankarski zbesnelosti“ in o „avstrijstvu“, moramo izjaviti odkritosrečno — kakor nam je sicer žal to — da ne moremo vsprejeti teh lekcij in jih odklanjamo najljubše, pa tudi najodločneje. In če ne prej, je „Triesterica“ se svojim postopanjem v zadnjih dneh zgubila vso pravico do predavanja o teh predmetih.

Kar se dostaje naše zbesnelosti, bi lahko navedli izjav jako odličnih uradnih oseb, ki so izrekle sodbo o našem listu, dijamentalno nasprotno sodbo „Triesterice“.

Obrnimo se malce do samohvale „Triesteričine“ o svoji objektivnosti. Ako bi bila objektivna, bi morala povedati, kako mi zahtevamo vedno in vedno, da tudi Italijanom bodi vsa pravica in da od istih ne zahtevamo drugega, nego da tudi oni pripoznajo naša prava! Potem bi povedala tudi, da Italijani železno doslednostjo zanikujejo tržaskim Slovincem pravico do političke in narodne ekzistence. „Triesterica“ bi morala grajati one, ki ne umejo biti pravični. Mesto tega pa je te dni še hvalila ravno isto gospodo in je izrekla svojo popolno zadovoljnost z njimi. Sedaj pa nam pove „Triesterica“ prav odkrito, kako bi govorila o nas, ako bi dobivali čestitke iz Rusije, kakor so jih dobivali progressovci iz Italije? Ali bi hvalila tudi nas, kakor je hvalila progressovce? In dejstvo, da-se je izjavila popolnoma zadovoljno z izvolitvami, jej že celo ne daje pravice, da daje nam lekcije o „avstrijstvu“. „Triesterica“ pravi, da nje naloga ni, da bi propovedovala sovražstvo do kateresibodi narodnosti, in vendar je postala tesna zaveznica onim, ki propovedujejo najstrupeneje sovražstvo proti Slovanom.

Mesto da se je po volitvah klanjala do tal pred onimi, katere je pobijala malo popred, bila je njena dolžnost, da spregovori svarilno besedo do zmagovalcev, in tolažilno do onih, ki so bili poraženi. To bi bilo ne le avstrijsko, ampak tudi krščansko; tega pa ni storila „Triesterica“, ampak se je raje vrgla na vrat zmagovalcem od danes, ki so bili nje zasramovatelji še včeraj. To posledaje pa tudi možko ni bilo! Ne, slabo bi bilo z avstrijsko idejo na Primorskem, ako bi se opirala le na „Triesterico“ z njenimi 300 naročniki. Z Bogom!

Pravi vzrok ministerske krize. Pišejo nam: Strašno ste najvni in kratkovidni, gospod urednik! Ugiblujete in ugiblujete in navajate ne vemo koliko uzrokov krizi ministerski, ki je prišla nad nas tako nenadoma, kakor strela iz jasnega. Tavate daleč na okolo, le tega ne vidite, kar Vam je prav pred nosom. Kaj naj bi bil storil siromak Badeni, in kako naj bi ne bil odstopil, ko se je njemu in državni misli avstrijski podrl najnovejši in gotovo tudi najmočnejši steber? Saj ste vendar videli in čuli, kako mu je stavila ultimatum ter napovedala vojno silna četa — tržaskih vitezov rudeče barve. Kaj je mogel storiti, ko je pretrgala diplomatsko zvezo žujim toli mogočna velsila? Ali je imel drugo pot pred seboj, nego umakniti se pred takim sovražnikom? Moral se je umakniti revež ministerski predsednik, ko so mu tako temeljito zaprli sapo! Zaprli so mu ventila — to je njegovo glasilo „Reichswehr“.

Sedaj pa obrnimo pogled v bodočnost, na sestavo novega ministerstva! Umevno je menda samo ob sebi, da sedaj, ko se je moral umakniti grešnik, dobe naši vitezi rudeče barve prvo besedo o vprašanju, kdo bodi naslednik grofu Badeniju? Mi mislimo vsaj, da je jedno glavnih vprašanj, kaj smejo in česa ne smejo pisati oficijozna glasila? Za to vprašanje so pa v prvi vrsti kompetentni naši italijanski diplomatje (?) in poklicani interpreti državne misli avstrijske! Lahko rečemo torej, da

se vstrijska kriza vrti sedaj le okolo naših vsemožnih.

Kaj pravite, a, gospod urednik? Ali smo jo pogruntali! Vi pa gospod urednik, in z Vami vsi drugi, pa se le smejajte, ako se Vam vidi to umestno v tem resnem postnem času!

P. S. Z Dunaja poročajo, da so se parlamentarni krogi kar čudili, da ni grofa Badenija mrtvoud zadel v onem usodnem trenutku, ko so mu naši vitezi vrgli rokavico pod noge in ko mu je rožljala na ušesa njihova — beraška palica.

Nur heiter in ernster Zeit!

Imenovanje. Ministerstvo pravosodja je imenovalo pristava okrajnega sodišča v Buzetu Julijana Covaza (K o v a č), okrajnim sodnikom Bujah avskultanta Matija Fabijana pa pristavom okrajnega sodišča v Ajdoščini.

Za družine radi volilnih izgrediv zaprtih okoličanov darovali so nadalje:

Porenta Martin	1 gl. — nč.
Kersovani Mihajl	1 gl. — nč.
Dvorzak	— 50 nč.
Premru Ivan	2 gl. — nč.
Valencič Fran	2 gl. 50 nč.
Flenčkajnerji, praznujoči osmino patra	
Delikatusa	4 gl. — nč.
N. N. po Gjuri	5 gl. — nč.
Nov tamburaški zbor pri sv. M. M.	
spodnji	3 gl. — nč.
Skupaj	19 gl. — nč.
Prej izkazanih	94 gl. 92 nč.
Skupaj	113 gl. 92 nč.

Danes smo izročili 30 gl. Ivani Škabar, Mariji Vidmar in Jožefi Vidmar, soprogam še vedno zaprtih Sv. Ivančanov ter smo pooblaščen v njih imenu izreči zahvalo blagim darovateljem. Ker pa je v zaporu še vedno okolo 40 okoličanov, sprejemamo drage volje nadaljnje darove, katere takoj razdelimo mej potrebne družine.

Za rodbine zaprtih Barkovljanov so nabrali Barkovljani do sedaj 105 kron, kateri znesek se pa ne izroči upravništvu „Edinosti“, ampak ga tamošnji prvaki sami razdele med potrebne družine zaprtih. — Tako so Barkovljani podali lep izged bratoljubja in krščanskega usmiljenja. Nesrečnim so storili dobroto, sebi pa — čast!

V obrambo. Prejeli smo in objavljamo: Vaš dopisnik iz Materije trdi v vesti „V obrambo nedolžnih“, da sem jaz v družbi z g. drom. Krstičem došel v Materijo, agitirat za italijansko stranko in da sem izstopil pri g. Kastelcu. Jaz sem res došel v Materijo, a niti besedice nisem govoril o volitvah, in nikdo mi ne more reči, da bi bil temu ali onemu priporočal tega ali onega kandidata.

Dopisnik trdi sam, da je hudo človeku, ako je po krivici napadano njegovo poštenje. Kakor je hudo njemu, tako je hudo meni. To pa ni lepo, da, hoté prati sebe, črni mene po nedolžnem.

Obrov, dne 3. aprila 1897.

Fran Marotti.

Slovenski delavski stanovi v Trstu — pozor! Dne 30. marca 1893. potrdilo je visoko namestništvo pravila: „Občnega izobraževalnega, prava varujočega in podpornega društva za vse Primorsko“ se sedežem v Trstu.

Namen društvu je, potegovati se za moralne in gospodarske interese delavskih stanov, to pa: s podukom, s pravnim varstvom v slučaju prepira in s podporo.

Izobraževalno društvo ima zelo obširen delokrog in glavna točka v njegovem programu je: pouk. Društvo ima tedenske večerne poučne pogovore in mesečne javne shode.

Od leta 1893. je izobraževalno društvo prebilo mnogo težav, bilo je v raznih rokah, ki so skrbela, da ni razpadlo. Sreča je še, da se je društvo prekopalno iz prejšnjih neprilik in da je dočakalo leto 1897. leto, v katerem so delavci v prvo pokusili sladkosti (?) volilne pravice.

Če je društvo kedaj imelo vzrok obstanka, ga ima danes. Danes je delavsko, in socialno ali gospodarsko vprašanje sploh in v prvi vrsti — zasledlo že svoje mesto med svetovnimi vprašanji. To vidimo tudi v Avstriji. Cesar sam je čital o odprtju državnega zbora prestolni govor, o katerem se lahko reče, da je obsegal skoro sama gospodarsko-socialna vprašanja: — delavski program.

Velika večina slovenskega ljudstva v Trstu in okolici pripada delavskim stanovom, zato bi

bilo le želeti, da se združimo tesneje vsi in da vstopimo v izobraževalno društvo. Ako se stanovi vzbudijo in organizirajo na zdravi socialni podlagi, ne bodo naši nasprotniki delali z nami kakor z živino. — Čez nekaj dni bode letni občni zbor; na tem se bode razpravljalo, kako ima društvo postopati, da res doseže svoj namen.

Delavski prijatelj.

S Koroškega nam pišejo dne 2. aprila: Vse koroške rodoljube nas je neizmerno presenetil dopis predvčerašnjega „Slovenca“, v katerem se je na nečuden način napadel naš obče spoštovani, po vsem slovenskem Korotanu slavnoznani in prezasluzni prvoboritelj, g. V. Legat. Iskreno obzaluemo, da so gospodje pri „Slovencu“ le na podlagi neutemeljene slutnje, da je namreč Legat pisal neki članek v „Slovenski narod“, tako strastno napadli tega zaslužnega moža, katerega neumornemu delovanju in brezmejni požrtvovalnosti je pripisovati vsaj polovica zasluge na naši zmagi, ki je prav za prav še le iz zaspanosti zdramil naš Korotan ter vzbudil pri nas slovensko samozavest. Vse te neizmerne zasluge naj bi se mu plačale sedaj s tem, „da bi se mu za vedno sapa zaprla“, da bi se mu odvzel „bratovščini kruh“ in se s tem ugonobil on sam in uzorna družina.

Zaslug tega moža nam ni treba naštevati, ker jih pozna sleherni zavedni koroški Slovenec. Obzaluemo, da se je mož napal ravno od strani „Slovenca“ le radi „greha“, ker je „nekdaj“ dopisoval v „Narod“.

„Slovenec“ bi bil bolje storil, ako bi bil stvarno pobijal, kar se je poročalo „Narodu“, mesto da je napal osebo. To postopanje je užalilo vse koroške rodoljube, in izjavljamo tu dičnemu podpredsedniku našega političnega društva, da napad v „Slovencu“ nikar ni zmanjšal ljubezni, ki jo gojimo do njega!

Izpred porotnega sodišča. Kakor smo že zadnjič objavili, je bila minolo soboto razprava zoper 28letno neomoženo dekle Katerino Ujčič iz Velikega Brda pri Jelšanah, obtoženo detomora. Tu ponovimo razpravo v nje glavnih potezah.

Javni tožitelj je predložil, da bodi razprava nejavna, dokler bode trajalo izpraševanje obtoženke. Ta predlog je vsprejelo sodišče. Obtoženka ne govori in ne razume nego slovensko, zato je bilo treba — zapriseženega tolmača. Obtožba pravi, da je obtoženka dné 19. decembra 1896. v Velikem Brdu v hlevu porodila moško živo dete, katero je pozneje zakopala v gozdu, takoj po porodu pa da je je povila popolnoma takó, da se je otrok vsled tega zadušil. Obtoženka je skesano priznala svoj greh, samo to je trdila, da na novorojencu ni opazila nikakoršnega znaka življenja. To izjavo je v svojem obrambnem govoru jako spretno in temeljito izkoristil branitelj obtoženke, odvetnik dr. Padovan. Sodišče je stavilo porotnikom tri vprašanja: prvo, tičoče so detomora, storjenega namenoma, drugo tičoče se opuščanja potrebne pomoči novorojencu, vled česar je nastopila smrt in tretje, eventualno, tičoče se jednostavno opuščanja prijave poroda dotičnim oblastim. — Porotniki so odgovorili na prvo vprašanje z 12 „ne“, na drugo pa z 11 „da“ in 1 „ne“. Sodišče je na to obsodilo obtoženko, kakor znano, na tri leta težke ječe.

Tedenska statistika tržaška. V tednu od 21 do 27. min. m. sta se porodila v področju tržaške občine 102 otroka (52 možkih, 50 ženskih); v isti dóbi je umrlo 73 oseb (37 možkih in 36 ženskih). — Zdravniški izkaz navaja med vzroki smrti: 14 slučajev jetike, 9 sl. vnetja sôpnih organov, 1 kôzic, 1 sl. ôšpic, 1 sl. škrlatice, 1 sl. dávice, 1 sl. kâpi itd.

Kužne bolezni v tržaški občini. V tednu od 27. min. do 3. t. m. je bilo prijavljenih v tržaški občini 25 slučajev dávice (prejšnji teden je bilo 15 slučajev), 3 sl. kôzic, 1 sl. ôšpic, 3 sl. škrlatice in 3 sl. legárjeve mrzlice. Umrli sti v isti dóbi 2 osebi za škrlatice in 2 za dávice.

Princeza Ana Črnogorska zaročena. Službena brzojavka javlja, da se je princesa Ana Črnogorska zaročila s princem Battemberskim.

(Princ Fran Josip Battemberg, rojen 24. septembra 1861., je 4. sin pokojnega princa Aleksandra Hesenskega, avstrijskega generala konjištva in je mlajši brat pokojnega knega Aleksandra bolgarskega ter pok. angleškega polkovnika Henrika

Battemberga, zeta angleške kraljice, ki je padel v bitki zoper črnice Ašanti. Princ Fran Josip Battemberg je za časa vladanja svojega brata služil v bolgarski vojski ter boče tudi sedaj do- deljen „à la suite“ prvemu bolgarskemu pešpolku, ki nosi ime kneza Aleksandra.

Nevesta, princesinja Ana, je peta hči kneza črnogorskega. Rodila se je dne 17. avgusta 1874. Uredn.)

Službeni „Glas Crnogorca“ veselijem pozdrav- lja zaroko princeze Ane s princem Battembergom. Zaroka se proglasi službeno, čim se knez Nikola vrne na Črno Goro. Poroka boče brzkone v Pe- terburgu že prihajajoča maja meseca. Princeza Ana ostane v pravoslavni cerkvi.

Promocija doktorice zdravilstva. V petek opo- lodne je bila na Dunjskem vseučilišču v prisot- nosti mnogoštevilnega odličnega občinstva promo- virana doktorico splošnega zdravilstva gospodična baronica Gabrijela Possaner pl. Ehrenthal. Ta gospodična je bila sicer že promovirana v Curigu, toda da ji boče doktorska diploma veljavna v Av- striji, morala se je tu še jedenkrat podvreči vsem strogim izpitom.

Izseljevanje iz Italije leta 1896. Službeni list italijanske vlade „Gazzetta ufficiale“ objavlja te- le številke gledé na izseljence, ki ostavljajo solnčnato svojo domovino. Lani se je izselilo iz Italije za vedno 182.295 oseb (leta 1895 : 169.513), začasno pa 123.798 oseb (leta 1895. : 123.668). Skupno se je torej lani izselilo iz Italije 306.093 oseb (leta 1895. pa 293.181). Izmed vseh dežel Evrope se seli iz Italije največe število ljudij. To velja posebno o južni Italiji in o otokih. To je pač zelo jasn dokaz o tem, kako propali morajo biti ti kraji v gospodarskem pogledu!

Drzna tatvina. Minoli petek sta se utihotapila tatovi v prodajalnico trdkke Tevini na borznem trgu (klobučar) terukradla 426 glđ. v bankovcih in 20 glđ. v srebru. Tatova sta bila sporazum- ljena s Tevinijevim težakom d' Angelijem, ki jima je odprl delavnico. Ta dva tatova sta Jurij Kobol in bivši Tevinijev pomočnik, Ivan Cussot. Cussot se je z delavnice iz l. nadstropja skozi pod spustil v pridleže v prodajalnico, odprl blagajno in pobral denar. 20 glđ. je izročil v l. nadstropju v delavnici nahajajočemu se Kobolu. Ko je le-ta imel denar, popustil je tovariša na cedilu in skočil skozi okno. Cussot je bil v pasti: ni mogel iz prodajalnice. Ko so zjutraj odprli delavnico, hotel se je izmuzniti, toda prijeli so ga. Sveda so našli pri njem še vseh 426 glđ. Sedaj so vsi trije ptiči pod ključem.

Koledar. Danes (6.): Sikst, papež; Celestin, papež. — Jutri (7.): Herman J., spozn.; Eberhard, puševnik. — Mlaj. — Solece izide ob 5, uri 40 min., zatoni ob 6. uri 27 min. — Toplota včeraj: ob 7. uri zjutraj 9.5 stop., ob 2 pop. 14 stop. C. Loterijske številke, izrebane dne 3. t. m.:

Dunaj 83, 25, 27, 33, 1.
Gradec 9, 36, 53, 69, 23.
Inomost 89, 86, 61, 3, 35.

Opozarjamo naše čitatelje na današnji in serat „Mejnarodni panorama“ na četrti strani — serija jako zanimiva.

Poroka.

Prevel Hinko.
(Dalje.)

Pa jaz, jaz vendar nisem vzrok te nemir- nosti! Saj me še ne pozna. In tudi ko bi me, saj me ni mogel videti, ker me je popolnoma zakri- vala seuca bližnjega stebra.

Na koga torej merijo ti nemirno iskajoči po- gledi? Tedaj sem jela opazovati ljudi, posebno deklice okolu sebe. Poleg mene je sedela debela gospa z rejenimi lici in s klobukom, odičenim različnimi rožami in trakovi. Malo proč pa je se- delo mlado deklé lepega obraza in izredno čedne postave. Po njeni uanajosti pa sem sklepala, da je šivilja v nedeljski opravi. Klop, v kateri je se- dela, je stala ravno pravokotno k moji, tako, da sem lahko opazovala njeno ljubeznjivo lice, njene velike, sive, z dolgimi obrvi prikriti oči, — kajti ona je gledala v enomer le na poročenca!!

Ali morda na ženina?

In tudi ou na njo?

To mi je šnilo v glavo nehoté in nisem se mogla iznebiti več te misli.

Nakrat sem opazila, kako je bleda. Na lepem obrazu čitala se je žalost in zdelo se mi je, da

umem, kaj hoče povedati: Ona je trpela, a ni jo- kala — za njim, ki ravno v tem trenutku svojo roko podaja drugi.

Vé-li on zato? — Morda ima ta deklica starejše, morebiti tudi večje pravice do ženina, nego Amalija? Torej premeteni Amalijin oče vendar ni zvedel vsega o svojem zetu?!

Tesno mi je postajalo. Obžalovala sem ne- srečno, dobro Amalijo, da dobi takega nevredneža za soproga. Moja vzburljena domišljavost mi je slikala v teh trenutkih le žalostno bodočnost neveste.

In mislila sem dalje:

Stopi-li deklica po poreki morda k poročen- cema ter pove ženinu krivico v pričo navzočih? Ali pa bo pisala anonimno pisemce Amaliji? — Bode-li čakala, da se nesrečni par vrne s potova- nja, ter pride potem in spodi Amalijo iz njenega raja? —

Kar sem čitala takih stvari do tedaj, priše so mi na misli, in mej temi je bila najžalostnejša ravno ta knjiga, katere nisem mogla danes preči- tati do konca.

Deklica v nasprotni klopi se mi je jela smi- iti. Videla sem naraščajoči nemir v njenih pote- zah, velike sive oči postale so solzate, videla sem, kako si je skrivaj brisala grenke solze iz njih. Zdelo pa se mi je, da je jako pogumna ter da lahko stori kaj obupnega.

Mene sta obhajala tedaj mrz in zopet vro- čina. Rada bi govorila z njo, jo potolažila, prosila jo, naj boče velikodušna in naj odpusti krivico, katero jej je provzročil on, nezvesti — ljubimec... Morda bi me bila uslišala; in vendar nisem sto- rila tega. Bala sem se je sama.

Ravno sta menjala poročna prstana ženin in nevesta. Postala sem še nemirniša. Istotako tudi moja debela sosedka; iskala je nekaj po žepu, vstala ter šla k deklici. Potegnila jo je za rokav, naguilala se k nji in jej povedala nekaj tiho na uho. Razumeti pa nisem mogla niti besedice. Videla sem le zna- menje, ki je je naredila gospa, ko je skrivaj pokazala na zaročenca. Deklica je zmajala z glavo in odkri- mala z žalostnim izrazom v obličju. Še par za-me dolgih trenutkov, in poroka je bila pri kraji.

(Zvršetek pride.)

Najnovejše vesti.

Trst 5. „Triester Zeitung“ javlja, da je Nje- govo Veličanstvo potrdilo izvolitev dra. Dompierija županom tržaškim.

Rim 5. Danes se je otvoril parlament. V svo- jem prestolnem govoru pravi kralj, da vlada podpira evropski koncert v prizadevanju za vzdržanje ev- ropškega miru.

Carigrad 3. Bojazen na turški strani pred izzivanji in sovražtvi Grkov je povod vsakdanjim posvetovanjem vojnega sveta. Poveljnik Edhem paša je dobil nalog, naj boče dne 6. t. m. pri- pravljen na obrambo. Vojaštvo ob meji se poanoži z 40 bataljoni redčfov.

Neapelj 4. V gledališču S. Carlo je bil shod v prilog Kreti. Na govornih raznih poslancev, med istimi Imbrijanija, se je zahvalil grški generalni konzul.

Trgovinske brzovajke in vesti.

Budimpešta. Pšenica za josen 6.98 6.99 Pšenica za spomlad 1897 7.57 do 7.58 Oves za spomlad 5.62—5.65. Rž za spomlad 6.12—6.15. Koraza za maj-juni 1897. 3.44-3.46 Pšenica nova od 75 kil. f. 7.90—7.95 od 79 kilo. 8.—8.05 od 80 kil. f. 8.05—8.10, od 81. kil. f. 8.10

8.15, od 82 kil. for. — — — — —. Ječmen 8.10—8.— prosa 5.65—6.10.

Pšenica: Srednje ponudbe, omejeno povpraševanje. Trg bolje, posebno za fino vrsti. Prodaja 25.000 mt st. Vremej deš.

Praga. Nerafinirani sladkor for. 11.82 do 11.85. Novi po f. 11.85. mirno.

Praga. Centrifugal novi, postavljeno v Trst s carino vred odpošiljatelj precej f. 31.50 — — — — — Coucasso 33-50 34.—Cotvorni 33-75.—. V glavah sodih 38.—

Havro. Kava Santos good average za april 51-75 za avgust 52.75 jako mlačno.

Hamburg. Santos good average za maj 42-42. za juni- 42.75, za september 43.50 za december 43.75 silno mlačno.

Dunajska borza 5. aprila 1897.

	danes	predčera
Državni dolg v papirju	100.80	100.75
„ „ v srebru	100.80	100.70
Avstrijska renta v zlatu	122.70	122.25
„ „ v kronah	100.60	100.30
Kreditne akcije	345.45	347.40
London 10 Lst.	119.55	119.55
Napoleoni	9.51	9.51
30 mark	11.72	11.72
100 ital. fr.	45.10	45.—

Borzni trg št. 14.

Sedanja razstava: Palestina, sveta dežela.

Pogled na Betle- hem, Jeruzalem, Židovo hišo, zlata vrata itd. Jako zanimivo.

Ustopnina 20 novč. otroci 10 novč.

Zobobol olajšujejo

zobne kapljice lekarja Piccolija v Ljubljani (Dunajska cesta)

katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k Vis. projasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodnje Stefanije

Steklenica velja 20 kr.

ŽIVO APNO

Fran Košuta iz sv. Križa hšt. 24 pri Trstu prodaja najboljše živo apno lastnega izdelka po 60 nč. stot (cent.) Oddajalo se boče le do sobote dne 10. t. m.

Na prodaj

imam hišo na jedno nadstropje se štirimi pro- stori, klet, goveji hlev, se skednjem, lopa, čebelnjak, vodnjak izvirne vode, perilnik ter čez 4000 m. zemljišča pri hiši, deloma vrt deloma njiva. Cene po dogovoru.

Martin Šahar post. sv. Ivan-Trst 664.

„Goriška tiskarna“ A. Gabršček

V Gorici, Gospodska ulica št. 9.

ima v zalogi vse tiskovine za županstva, šole, sodišča, cerkve itd. — Izdaje časopise:

„Soča“, tednik, cena glđ. 4.40. — „Primorec“ vsakih 14 dnij, cena 80 nč. — „Slovenska knjiž- nica“, v mesečnih snopičih po 18 nč., naročnina za jedno leto glđ. 1.80. Doslej izšlo 56 snopičev. — „Knjižnica za mladino“, v trdo vezanih mesečnih snopičih po 25 nč., za naročnike 20 nč. Doslej izšlo 23 snop. — „Ma- terino delo za Boga in domovino“, 70 nč. — roman „Bele noči“, 25 nč. — „Venec slovan- skih povestij“ 55 nč. — „Rutarjeve črtice o pokn. grofju Goriški in Gradški“, 55 nč.

V Trstu prodaja prve tri tobakarnar M. Lavrenčič, na- sproti veliki vojašnici in tudi tobakarna Pipan v sprehodu Ponte della Fabra, na kar opozarjamo Slovence v Trstu in okolici.

Na najviše povelje Njegovega ces. in kr. apost. Veličanstva

XXXI. državna loterija

za civilne dobrodelne namene.

7816 dobitkov v gotovini, razdeljeno v 148 dobitkov se 3834 predobitki in 3834 zadobitki v skupnem znesku od 165 000 zlatih kron in 100 950 glđ. avstr. veljave in sicer:

dobitek z 150.000 Kron v zlatu		150.000	dobitkov po 175 goldinarjev		1.400
1	15.000	15.000	14	150	2.100
1	5.000	5.000	18	100	1.800
1	4.000	4.000	28	75	2.100
1	3.000	3.000	52	50	2.600
1	2.000	2.000	96	30	2.880
1	1.000	1.800	50	25	1.250
1	1.000	1.600	182	20	3.640
1	1.000	1.300	584	15	8.760
3	1.000	3.000	350	12	4.200
4	500	2.000	1.350	10	13.500
4	300	1.200	660	7	4.620
4	200	800	4.400	6	26.400

Žrebanje nepreklicno dne 10. junija 1897.

Jedna srečka stane 2 glđ. avstr. veljave.

Srečke dobivajo se pri oddelku za državne loterije na Dunaju, I. Riemergasse 7, v loterijskih kolekturah, tobakarnah, pri davčnih, poštah in telegrafskih uradih, menjalnicah, itd. Igralni načrt za prodajalce srečk gratis.

Srečke se pošiljajo poštne prosto.

Od c. k. loterijske dohodninske direktorje (oddelek za drž. loterije.)